

Eigen bijdrage (niet) in mindering op bijtelling?

Als een werknemer een vergoeding is verschuldigd voor het privégebruik van de auto van de zaak, komt deze vergoeding in mindering op de bijtelling. Daarvoor is echter vereist dat de vergoeding in het desbetreffende tijdvak onvoorwaardelijk verschuldigd is. Dat blijkt uit een recent arrest van de Hoge Raad.

Werknemer X heeft in 2006 en 2007 een auto van de zaak tot zijn beschikking. In januari 2006 verzoekt X de inspecteur om afgifte van een 'verklaring geen privégebruik' als bedoeld in artikel 13bis lid 10 Wet LB. In aanvulling op de arbeidsovereenkomst komt X in december 2007 met zijn werkgever overeen dat voor zover een bijtelling wegens privégebruik zou moeten plaatsvinden, deze niet plaatsvindt omdat dan het met de bijtelling corresponderende bedrag als een door X voor het privégebruik verschuldigde vergoeding zal worden aangemerkt. Deze vergoeding zal in rekening-courant tussen X en zijn werkgever worden verrekend per ultimo van een boekjaar.

In 2008 legt de inspecteur uit hoofde van de bijtelling over 2006 en 2007 naheffingsaanslagen op. In 2009 verrekent X in rekening-courant de bijtelling voor 2006 en 2007 met zijn werkgever.

'Een voorwaardelijk overeengekomen vergoeding biedt geen uitweg'

X stelt in hoger beroep dat aan de overeenkomst terugwerkende kracht moet worden toegekend tot aan 1 januari 2006. Volgens Hof Arnhem-Leeuwarden kan in het midden blijven of aan de overeenkomst terugwerkende kracht toekomt; de overeenkomst tussen X en zijn werkgever bepaalt dat de vergoeding eerst verschuldigd is als een opschortende voorwaarde is vervuld. Daarvan is sprake als vaststaat dat een bijtelling moet plaatsvinden. Vervolgens wordt de vergoeding in rekening-courant verrekend, hetgeen volgens partijen in 2009 heeft plaatsgevonden. Dit houdt in dat de vergoeding niet eerder dan in 2009 is voldaan. Een redelijke uitleg van de overeenkomst brengt volgens het hof mee dat enkel de in het loontijdvak of in ieder geval in dat

boekjaar betaalde verrekeringen of vergoedingen als vergoeding in de zin van artikel 13bis lid 6 Wet LB kunnen gelden. X doet tevergeefs een beroep op de uitspraak van hof Amsterdam van 1 augustus 2008¹: uitspraken van andere hoven zijn niet bindend en bovendien ziet die uitspraak op artikel 3:145 Wet IB 2001 en niet op artikel 13bis lid 6 Wet LB, aldus het hof.

De Hoge Raad oordeelt dat voor het in aanmerking nemen van de verschuldigde vergoeding wegens privégebruik niet is vereist dat de vergoeding ook in het desbetreffende aangiftetijdvak, loontijdvak of boekjaar is betaald of verrekend; wettekst en wetgeschiedenis geven geen aanleiding tot het stellen van een dergelijke eis. Maar op grond van de wetssystematiek moet een inhoudingsplichtige loonbelasting inhouden op het moment waarop het loon wordt genoten en de ingehouden belasting binnen een maand na afloop van het tijdvak op aangifte afdragen. In dat licht kan slechts rekening worden gehouden met vergoedingen voor zover deze in het desbetreffende tijdvak reeds onvoorwaardelijk verschuldigd zijn geworden. Uit de gedingstukken blijkt dat daarvan in casu nog geen sprake was, aldus de Hoge Raad.

Bron: Hoge Raad, 9 januari 2015, nr. 13/05872, ECLI:NL:HR:2015:31

Een voorwaardelijk overeengekomen vergoeding biedt volgens de Hoge Raad geen uitweg; anders dan de Hoge Raad concludeert AG Niessen tot vernietiging van de uitspraak van het hof omdat hij een hernieuwd onderzoek naar inhoud en betekenis van de aanvullende overeenkomst nodig acht. ◀

Noot

- 1 Gerechtshof Amsterdam, 1 augustus 2008, nr. 07/00906, ECLI:NL:GHAMS:2008:BD9261